

ZÁKÁNY ANTAL:

A MI ÖKLÜNK

Néha pattanna, úgy feszül,
Máskor lágy, szinte árad
a kezünk, tenyerünk,
De öklöllé válik és dörömbölve pöröl,
mintán kérni kifarad.

Ez a mi öklünk, amellyel az élet
halált törtet, rondet vágat, szennyest kimosat,
amelybe bele ütve
ezer tűske —
és mégis szelíden simogat.

Néha pattanna, úgy feszül,
Máskor lágy szinte árad,
Végtelenül könyörög
egy roppant vaspörölyt,
hogy agyát zúzza a haramiáknak.

Ez a mi öklünk, amellyel az élet
vérünkben szint lopat,
hogy befestesse lobogólt,
mellyekkel a végső harcra szólt,
... ..
Legyőzzük mind a kínokat! ...

(1943)

S Z A B A D S Á G

Meghurcoltak csúful,
ellátétek egy ezredévre,
De nem hiába siratott
az elnyomottak hívó népe ...

Úttél a villan.osszékben,
csüngtél alélva a bítón,
de örök szerelmed mosolygott' a
dolgozókra biztatón.

Tudtuk, hogy nem vagy halandó, hisz
ahogy belénk gyökeret vert a léted,
úgy állt ki egy szállg szívvel,
aki üldözött életével éltet ...

(1945)